

Jak długo jeszcze będziemy marzyć o biogim spokoju
w ciszy zieleni działkowej?

Ode kilkadziesiąt lat, a szczególnie w ostatnim dziesięcioleciu,
nad polskimi ogrodami działkowymi szaleje nieustający „huragan”,
atakujący ze zróżnicowanym nasileniem, przed którego skutkami
ustawicznie musimy się bronić.

Pytanie, do jakiej tej sytuacji będzie trwać. Czy ją ktoś
zaplanował i na jak długo?

Czy starczy nam siły w tej nierównej walce z przeciwnikami
ogrodów działkowych?

Jesteśmy przekonani, że tylko dzięki trwaniu w dotych-
czasowych strukturach związkowych idziemy w dobrym kierunku,
i nikt z tej drogi jaką mamy wytyczoną, nas nie zawróci, a wręcz,
przeciwnie, do pomoże nam, poda nam pomocną, przyjazną, dłoń,
wskazując krótszą, bezpieczniejszą, i nie pochłaniającą tyle siły
i zdrowia „ścieżkę” do pełnej stabilizacji ogrodów.

Skazywaliśmy przed laty i obecnie mogący być skazywani
powinni jak najszybciej pogodzić własne interesy, wyciągnąć do
siebie pokojową dłoń, a iżństwo dopełnić, nie zaostrzać sytuacji,
gdzież niejedne warszawskie mury zbroczone krwią, i osmalone
ogniem przypominają, na każdym kroku o wielkiej tragedii
narodowej sprzed 75 lat.

Nie zapominajmy o tym, pamiętajmy także o warszaw-
skich ogrodach, niech kwitną, jeszcze piękniej, zachwycają
cały świat.

Uratujcie je przed zgubą, przed nieprzemysłową
„eksmisją”, przed bólem i łzami działkowców.

Ziemię warszawskich ogrodów powinniśmy zraszać życio-
dajną deszczem, a nie gorzką, słoną rzewą, bo to może doprowadzić
do ich degradacji i bezwartościowości. Na takich gruntach
marne będą plany.

Czy znikną, przepięknie ukształtowane ogrody i czy tylko
ze zdjąć znac je będą, przyszłe pokolenia warszawiaków?

Nie wolno zalać betonem, jak huralto skropionej łzami
i niewinną krwią, polskiej ziemi!

Z wyrazami najwyższego szacunku.

Terdeusz Krawczyk
działkowiec z ROD „Tulipan”
w Jędrzejowie